

Мирко надигна глава
взрѣ се въ благородното
лице на бай Драгсйка, кой-
то мило му се усмихваше,
очитѣ му базно се изпъл-
ниха съ сълзи. Той се при-
ближи до бай Драгойко,
улови му ржката и силно
я притисна до устнитѣ си.
Сълзитѣ му като малки
поточета лазѣха по бузитѣ
му и мокрѣха ржката на

спасителя на баща му.

— Прости ми, чичо Дра-
гойко, прости ми, чичо
Драгойко! — изхлипа Мир-
ко и опрѣ главата си на
бай Драгсйковитѣ гърди.

Бай Драгойко нѣжно го
погали по главата и благо
му рече:

— Не плачи, чичовото!
Азъ не ти се сърдя.

Йорд. п. Илиевъ

Н О Щ Ъ Т А

Нощта е въ дрѣмка стаила
въ своя хладенъ скутъ свѣта;
и хиляди свѣтли кандила
въ небето е палнала тя.

Назърта въ беднитѣ хижи
де съненъ взоръ плахо трепти. —
и черни неволи и грижи
де къпятъ кротки очи.

И въ своитѣ ледени пазви
притиска и тихо теши
и приказки чудни приказва, —
на хиляди сградни души.

Навежда се надъ бедния одъръ,
де болниятъ бледенъ страдай; —
че пакъ здравъ ще тръгне и бодъръ
и свѣтълъ пжтъ, — тя му чертай.

Въ самотностъ тя сварва сирака,
притворилъ влажни очи;
въ съня си пакъ скръбно заплакалъ
отъ нѣкакви черни беди.

Нощта е въ дрѣмка стаила
въвъ своитѣ скути свѣта, —
задъ хиляди свѣтли кандила
бди нашиятъ свѣтълъ Баща.

Григоръ Угаровъ